

Na hitrico so zmetali vase juho »à la Travnik« in odhiteli k baraki. Tam so opazovali rušenje barake do večera. Tudi psica Truda je bila vsak dan tam. Nekega dne jo je oplazilo bruno, da je obležala med deskami. Deran jo je nesel k veterinarju. Toda zaman. Psica je ponoči poginila. Drugi dan jo je Deran pokopal. Enega mladiča je obdržal zase, drugega je dal mizarju Drgancu in tretjega Dežmanu, ki je bil uradnik v okraju. Čez sedem dni so barako podrli. Deske so odpeljali na gradbišče elektrarne.

Vsem ljudem je bilo žal barak. Čeprav niso več premišljevali o njih, so se spomnili nanje ob lajanju psa, ob tovarniški sireni, ob hreščanju gramofona. Sestanke so imeli zdaj v gostilni, ki je bila precej oddaljena od naselja.

Na mestu, kjer so nekoč stale barake, so zgradili tri stanovanjske bloke. Ljudje so imenovali tisti kraj še zmeraj tako, kot če bi še stale barake. Če je šel kdo na polje ali v bloke, je rekel: »Grem k barakam.« Ime je ostalo in tudi bife Milana Trnovška, kjer so zdaj posedali vojaki iz bližnje kasarne in kjer je neko soboto šepetala vdova Amalija vodniku Raduloviču iz Aleksinca, da ga bo peljala, če bo priden, domov in mu pokazala lepo sliko barak in topov, ki so nekoč stali na mestu, kjer se zdaj dvigajo bloki.

SAMOTA

Matej Bor

Nikjer nikogar.
In vendar
koliko ljudi
hodi po meni.
Od njihovih glasov
odmeva moja samota,
od njihovih
usod
so izhojene njene steze.
Vse do zadnje,
do tiste,
kamor bi smela stopiti
ena sama noga,
bosa noga tišine.